

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou, v právní věci žalobce: **J. D.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2015, č. j. JMK 151340/2015, sp. zn. S-JMK 142629/2015/ODOS/St,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále také „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2015, č. j. JMK 151340/2015, sp. zn. S-JMK 142629/2015/ODOS/St (dále také „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo (dále také „prvostupňový správní orgán“), ze dne 14. 7. 2015, č. j. MUZN 54590/2015, sp. zn. 4250/2015/Hoch (dále také „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále také “zákon o silničním provozu”), kterého se měl dopustit tím, že dne 20. 4. 2015 v 8:40 hod. na ulici H. ve Z., jako řidič motorového vozidla tovární značky Š. O., RZ:, nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Za spáchání daného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval otázkou, zda je prvostupňové rozhodnutí přezkoumatelné. K tomu uvedl, že neshledal žádné důvody, které by měly za následek jeho nepřezkoumatelnost. Prvostupňový správní orgán dle názoru žalovaného dostatečně zdůvodnil, o čem a jak, popř. na základě jakých podkladů a právní úpravy, bylo rozhodnuto. Co se týče procesního postupu, ten byl v souladu se zákonem. Prvostupňový správní orgán totiž standardním způsobem zahájil řízení, předvolal obviněného z přestupku k ústnímu jednání, na kterém mu umožnil realizaci jeho práv, a následně vydal prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce odvolal. Ve vztahu ke zjištění skutkového stavu věci žalovaný doplnil, že prvostupňový správní orgán shromáždil dostatečné podklady k tomu, aby byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Žalovaný pak považoval spáchání přestupku nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem za prokázané, neboť není sporu, že žalobce byl v rozhodném místě a čase řidičem vozidla, které bylo policejní hlídkou zastaveno. Z úředního záznamu ze dne 20. 4. 2015 dále vyplývá, že se k věci nevyjádřil a odmítl jej podepsat, což bylo následně potvrzeno v rámci svědeckých výpovědí policistů. Tvzení žalobce, že mu byla ze strany policistů možnost vyjádřit se odepřena, žalovaný neuvěřil. Naopak v kontextu argumentace žalobce, že byl za jízdy připoután, byť pod paží, a to z důvodu zdravotních komplikací, přičemž měl na sobě černou mikinu, žalovaný uvedl, že za účelem prokázání skutkového stavu provedl důkazy svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. Ti shodně uvedli, že na vzdálenost 10 metrů viděli, jak žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, přičemž nedisponoval lékařským potvrzením, které by ho této povinnosti zprostilo. Pokud poté prvostupňový správní orgán neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz výslechem svědka, jednal dle názoru žalovaného na základě skutečnosti, že ze spisové dokumentace a výslechu policistů přítomnost další osoby ve vozidle nevyplývala. Současně žalovaný doplnil, že se jednalo o nadbytečný důkaz, neboť žalobce sám uvedl, že byl připoután pod paží, tedy nikoliv řádným způsobem vyplývajícím z příslušné právní úpravy. Takový způsob použití bezpečnostního pásu je však dle názoru žalovaného nedostatečný, neboť není v případě nehody způsobilý přispět k ochraně zdraví osob ve vozidle. Žalovaný tedy uzavřel, že prvostupňový správní orgán není vázán důkazními návrhy obviněného z přestupku, přičemž skutkový stav byl bez důvodných pochybností zjištěn. Ztotožnil se rovněž se závěry ohledně otázky zavinění, materiální stránky přestupku a uložené sankce. Ta byla žalobci uložena s ohledem na okolnosti případu v polovině zákonem stanovené sazby. Závěrem se poté žalovaný zabýval námitkou podjatosti úřední osoby, která byla žalobcem v doplnění odvolání uplatněna. K tomu uvedl, že vycházel z vyjádření dotčené úřední osoby, které mu bylo spolu se stanoviskem prvostupňového správního orgánu doručeno. Z jeho obsahu je patrné, že nemá k žalobci či jeho zmocněnci žádný osobní vztah. Dále úřední osoba rozporovala tvrzení, že byla v baru v podnapilém stavu, což může být svědeckými výpověďmi prokázáno. Co se týče jejího platu, ten je dán obecně závazným právním předpisem a není vázán na počet či výši

uložených pokut. Ostatními údaji, které žalobce požadoval, žalovaný nedisponuje. Z těchto důvodů žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě sdružil hned několik námitek. Předně uvedl, že mu nebylo ze strany policistů umožněno, aby se na místě vyjádřil. Současně doplnil, že ze svědeckých výpovědí policistů nevyplývá, že by žalobci úřední záznam předložili k vyjádření a podpisu. Jeden z policistů navíc nebyl jeho sepisování bezprostředně přítomen. Žalovaný tak dle názoru žalobce dostatečně nezdůvodnil, proč jeho tvrzení o odepření možnosti vyjádřit se neuvěřil. Následně žalobce poukázal na chybně uvedené datum doručení předvolání k ústnímu jednání v odůvodnění napadeného rozhodnutí, což dle jeho názoru v kontextu předchozí námítky svědčí o tom, že žalovaný se jeho případem dostatečně nezabýval, popř. jej dokonce zaměnil s jiným případem.

Další námitkou poté žalobce poukázal na porušení jeho práva na spravedlivý proces, když nebyl proveden navržený důkaz svědeckou výpovědí osoby, která byla jeho spolujezdcem, a která mohla prokázat, že byl připoután bezpečnostním pásem, byť nestandardním způsobem. Dle názoru žalobce z listin obsažených ve spisu, které byly navíc pořízeny samotnými policisty, nevyplývá, že by ve vozidle nebyl žádný spolujezdec. Prvostupňový správní orgán tak měl provést žalobcem navrženou svědeckou výpověď, aby tuto skutečnost náležitě potvrdil nebo vyvrátil. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu tak žalobce konstatoval, že neprovedení navrženého důkazu bylo v rozporu s příslušnými procesně-právními předpisy a Listinou základních práv a svobod.

Žalobce dále rozporoval závěr žalovaného, že připoutání se bezpečnostním pásem pod paží vylučuje jeho tříbodová konstrukce, přičemž by takový způsob připoutání postrádal smysl. V této souvislosti žalobce navrhl provedení pokusu spočívajícím v simulaci nárazu vozidla, a to za účelem srovnání následků v případě řidiče nepřipoutaného a připoutaného nestandardním způsobem. Žalobce tedy rozporoval, že byl dostatečným způsobem zjištěn skutkový stav, neboť nebylo prokázáno, zda řidič nebyl připoután vůbec nebo jen nestandardním způsobem. V této souvislosti poté odkázal na související rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz), přičemž z jeho obsahu dovodil, že připoutání se bezpečnostním pásem pod paží je možné kvalifikovat jako přestupek, ale nikoliv takový, jaký je žalobci kladen za vinu. S odkazem na argumentaci, že je jedno, zda řidič není vůbec připoután nebo je připoután nestandardním způsobem, žalobce uvedl, že tímto žalovaný připustil, že mohl být připoután bezpečnostním pásem po paží. Ohledně této skutečnosti však nebylo prováděno žádné dokazování.

Žalobce dále namítal, že uložená sankce nebyla prvostupňovým správním orgánem řádně zdůvodněna, přičemž neodpovídá okolnostem případu. V rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí totiž nebylo dle jeho názoru uvedeno, proč byla pokuta uložena v polovině zákonem stanovené sazby. Není dle jeho názoru dostatečné obecné konstatování, že byla zohledněna závažnost přestupku, způsob a okolnosti jeho spáchání, míra zavinění a způsobené následky. Za dostačující pak nelze považovat konstatování, že daná pozemní

komunikace je známá větším provozem, neboť je třeba posuzovat konkrétní stav provozu v době spáchání přestupku.

Závěrem poté žalobce namítal, že o námitce podjatosti bylo rozhodnuto pouze v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, přestože dle zákona je v této věci kompetentní služebně nadřízený úřední osoby. Ten by měl bezodkladně rozhodnout ve formě usnesení, které musí být náležitě oznámeno. K ničemu takovému však nedošlo, což žalobce považuje za porušení svého práva na spravedlivý proces. Současně uvedl, že byl na základě žádosti svého zmocněnce ze strany pana J. V. z personálního oddělení písemností ze dne 15. 12. 2015 vyrozuměn o způsobu odměňování dotčené úřední osoby, a to včetně výčtu mimořádných odměn za rozhodné období. Z toho dovodil, že nenároková složka platu může být pozitivně ovlivněna také množstvím uložených pokut, které jsou příjmem obce. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaný se postupně vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobce. Nejprve uvedl, že ve spisu je založeno oznámení přestupku a úřední záznam, který byl policisty sepsán na místě. Z jejich obsahu je zřejmé, že žalobce se na místě odmítl vyjádřit a záznam podepsat. To ostatně bylo prokázáno také svědeckou výpovědí policistů, kteří uvedli, že žalobce chtěl věc řešit ve správním řízení. Zmocněnec žalobce, který byl přítomen svědeckým výpovědím policistů, jim navíc v tomto ohledu žádné otázky nepoložil.

Co se týče námítky žalobce, že prvostupňové rozhodnutí nebylo řádně přezkoumáno, neboť je v jeho odůvodnění chybně uvedeno datum doručení předvolání k ústnímu jednání, tu žalovaný označil za nedůvodnou. Dle jeho názoru je z ostatních časových údajů obsažených v prvostupňovém rozhodnutí zřejmé, že se jedná o zjevnou nesprávnou v psaní, která nemá za následek jeho nezákonnost.

Ve vztahu k námitce ohledně neprovedení navrženého důkazu svědeckou výpovědí a tvrzenému použití bezpečnostního pásu pod paží poté žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K tomu doplnil, že setrvává na svém závěru, že nestandardní použití bezpečnostních pásů, tedy pod paží, nenaplnuje požadovaný účel právní povinnosti, a to ochranu zdraví osob ve vozidle. Naopak dle jeho názoru tímto způsobem hrozí v případě dopravní nehody výraznější poranění vnitřních orgánů.

Dále se žalovaný zabýval námitkou ohledně uložené sankce. V tomto kontextu uvedl, že se ztotožňuje se závěrem učiněným prvostupňovým správním orgánem. Při jejím ukládání totiž byly zohledněny přitěžující i polehčující okolnosti. Žalobce se v posledních třech letech dopustil dvou přestupků, přičemž jeden z nich spočíval v nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Svým jednáním tak žalobce naplnil danou skutkovou podstatu přestupku opakovaně. V projednávané věci navíc došlo k přestupkovému jednání v ranních pondělních hodinách, kdy je na příslušné pozemní komunikaci zvýšena hustota provozu, což je žalovanému známo z jeho úřední činnosti. Závěrem se žalovaný vyjádřil k namítané podjatosti úřední osoby, která byla v odvolání uvedena. K tomu sdělil, že k jejímu uplatnění došlo až po vydání prvostupňového rozhodnutí, čímž bylo vyloučeno její posouzení služebně nadřízeným dotčené úřední osoby. Byla tedy posouzena v rámci vydání a odůvodnění napadeného

rozhodnutí. Z hlediska jejího věcného posouzení žalovaný dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž doplnil, že vyplacení mimořádných odměn úřední osobě neprokazuje nic o jejím tvrzeném zájmu ukládat co nejvíce pokut v přestupkovém řízení. Současně s odkazem na tvrzení žalobce, že úřední osoba má provizi 15% z uložených pokut uvedl, že s ohledem na její reálnou činnost a výši ukládaných pokut, je tato argumentace absurdní a účelová.

Žalobce ve vztahu k vyjádření žalovaného podal rozsáhlou repliku. Předně konstatoval, že trvá na své námitce, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by se měl možnost do úředního záznamu sepsaného policisty vyjádřit. To dle jeho názoru nelze dovozovat z toho, že policisté daný dokument samostatně sepiší a pak poznamenají, že obviněný z přestupku se odmítl vyjádřit a podepsat. Stejně tak nebylo prokázáno, že byl při sepisování úředního záznamu osobně přítomen. Tyto skutečnosti mohly být podle žalobce objasněny provedením důkazu výsledkem jeho spoluprádkyně, ke kterému však správní orgány nepřistoupily. Co se týče výsledku policistů, žalobce uvedl, že mu nebyl přítomen jeho zmocněnec, ale osoba v substituci. Současně konstatoval, že neví, jaké by měly případné dotazy vliv, přičemž zjištění skutkového stavu je povinností správního orgánu, který v tomto ohledu pochybil. Dále se neztotožnil s vyjádřením žalovaného, že byla namítána toliko chyba v psaní, a to ve smyslu nesprávně uvedeného data doručení předvolání k ústnímu jednání. Žalobce k tomu uvedl, že poukazoval na skutečnost, že odůvodnění rozhodnutí nemá oporu v provedených výsledcích policistů a obsahuje nesprávný časový údaj, což může znamenat, že bylo převzato z jiného rozhodnutí. Následně žalobce poukázal na neprovedení důkazu svědeckou výpovědí spoluprádkyně, a to pouze s odkazem na skutečnost, že nebyla její přítomnost zaznamenána v oznámení přestupku a úředním záznamu. Tím došlo dle jeho názoru k tomu, že správní orgán umožnil policistům rozhodnout o tom, zda bude moci svědka předvolat či nikoliv. Neztotožnil se potom ani se závěrem žalovaného, že byl daný důkaz nadbytečný, neboť by došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku také tehdy, pokud by se prokázalo, že žalobce použil bezpečnostní pás pod paží. K tomu dodal, že tuto právní otázku by měly posoudit soudy, neboť z pouhé dikce ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu není patrné, zda je povinnost řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem splněna také za situace, kdy je bezpečnostní pás veden nikoliv nad, ale pod paží řidiče. Žalobce se nicméně neztotožnil se závěrem správních orgánů, že připoutání tímto způsobem nemá žádný smysl, ale naopak uvedl, že se sice jedná o protiprávní jednání, ale nikoliv ve smyslu nepřipoutání se bezpečnostním pásem podle výše citovaného ustanovení zákona.

Dále se žalobce vyjadřoval k uložené sankci, přičemž nejprve uvedl, že je v tomto ohledu rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelné. Tento nedostatek pak nemůže být dle jeho názoru zhojen až v rámci podaného vyjádření k žalobě, které sice podrobnější úvahy obsahuje, ale nemění nic na nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti konstatoval, že nebyl dostatečně zohledněn způsob spáchání přestupku, následky a okolnosti jeho spáchání. V tomto kontextu konkretizoval, že na dané pozemní komunikaci bývá v ranních hodinách vysoká intenzita provozu, což vede k tomu, že se vozidla pohybují malou rychlostí. V daném případě by tak měla být frekvencí provozu vnímána jako polehčující okolnost. Následně se žalobce s odkazem na judikaturu podrobně zabýval nepřezkoumatelností uvedené formy zavinění, přičemž poukázal na skutečnost, že prvostupňový správní orgán neuvedl žádné úvahy, které by zdůvodňovaly spáchání přestupku ve formě nedbalosti. Stejně tak v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nekonkretizoval, zda se jednalo o nedbalost vědomou či nevědomou, přestože právní úprava mezi nimi výslovně rozlišuje. Posledním bodem repliky k této námitce bylo posouzení osoby pachatele,

který se měl dle evidenční karty řidiče dopustit za poslední tři roky dalších dvou přestupků. Žalobce uvedl, že k tomuto tvrzení se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil, přestože oba uvedené přestupky již byly na základě analogie trestního práva, po jednom roce od jejich spáchání, zahlazeny. Dle jeho názoru tak nebyly dány důvody k tomu, aby sankce byla uložena jinak než na spodní hranici zákonem stanovené sazby, přičemž opačný postup nebyl ze strany správních orgánů dostatečně zdůvodněn. Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že námitka podjatosti měla být v souladu se zákonem a judikaturou Nejvyššího správního soudu rozhodnuta ještě před vydáním napadeného rozhodnutí. Z těchto důvodů tak žalobce setrval na obsahu žaloby a požadoval zrušení napadeného rozhodnutí.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Z oznámení přestupku ze dne 23. 4. 2015 je zřejmé, že dne 20. 4. 2015 byl v ranních hodinách na ulici H. ve Z. zastaven žalobce jako řidič motorového vozidla policejní hlídkou, když nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Na dotaz policejní hlídky, zda je držitelem lékařského potvrzení, že nemusí bezpečnostní pás používat, odpověděl negativně. S přestupkem a uložením blokové pokuty žalobce nesouhlasil a chtěl věc řešit ve správním řízení. Na základě toho byl žalobce předvolán k ústnímu jednání, nařazenému na 26. 6. 2015 v 8:15 hod. Z protokolu o jednání je dále zřejmé, že se k němu dostavila na základě substituční plné moci zmocněnce žalobce paní L. K., nar. (dále také "substitut"). Kromě provedení důkazu sdělením obsahu listin založených ve spisu byly provedeny také výslechy zasahujících policistů pana M. G., nar. a pana L. P., nar. K tomu bylo substitutem sděleno, že nemá žádné námitky k obsahu spisového materiálu, přičemž nenavrhл k doplnění před vydáním rozhodnutí žádné další důkazy. Co se týče svědeckých výpovědí policistů, ty jsou ve spisu zaznamenány v samostatných protokolech. Policista G. k věci uvedl, že na daném místě s kolegou sledovali příjezdající vozidla, přičemž spatřili vozidlo žalobce, který nebyl připoután bezpečnostním pásem, a to ani v době, kdy došlo k jeho zastavení za účelem silniční kontroly. Řidič na vyzvání předložil potřebné doklady, přičemž na dotaz policisty G. sdělil, že nedisponuje lékařským potvrzením, že nemusí používat bezpečnostní pás a připoutat se zapomněl. Věc požadoval řešit ve správním řízení. Na dotaz prvostupňového správního orgánu bylo policistou G. dále sděleno, že viděl s kolegou řidiče na vzdálenost 10 metrů, ale neustále se přibližoval. Přestupek však nebyl zdokumentován. Druhý ze svědků, policista Poznán, poté vypověděl, že v den silniční kontroly byl krásný den, přičemž na daném místě provádějí pravidelně silniční kontrolu zaměřenou na bezpečnostní pásy či mobilní telefony. Shodně s předchozí svědeckou výpovědí uvedl, že viděli na vzdálenost 10 metrů příjezdět vozidlo žalobce, který nebyl připoután, což si s kolegou vzájemně potvrdili. U samotného projednání přestupku policista Poznán nebyl, ale doplnil, že mu bylo kolegou sděleno, že řidič s přestupkem souhlasil, ale chce věc řešit ve správním řízení. Po skončení ústního jednání bylo tentýž den doručeno prvostupňovému správnímu orgánu vyjádření substituta ke spisu. V něm je uvedeno, že žalobce se spácháním přestupku nesouhlasí a nesouhlasil ani v době silniční kontroly, což prokazuje skutečnost, že žádal projednání věci ve správním řízení. K tomu doplnil, že během jízdy byl bezpečnostním pásem připoután, ale pod paží, a to z důvodu úrazu klíční kosti. Na sobě měl poté v rozhodný den černou mikinu, což mohlo dle jeho názoru způsobit, že policisté bezpečnostní pás přehlédli. K jeho odepnutí došlo až při zastavení vozidla, neboť počítal s následnou legitimací a doklady totožnosti měl v kufru vozidla. Blokovou pokutu odmítl zaplatit, neboť není jeho povinností mít zapnutý bezpečnostní pás ve chvíli, kdy vozidlo stojí. Za účelem prokázání svých tvrzení pak žalobce

navrhl předvolat svědka, a to paní L. S., nar., která byla jeho spolujezdkyní. Závěrem vyjádření bylo poukázáno na možnou podjatost svědků (policistů), neboť by byli v případě prokázání nepravdivosti svých tvrzení vystaveni kárnému postihu či trestnímu stíhání.

Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Prvostupňový správní orgán nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení. Následně se již zabýval otázkou, zda byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu uvedl, že nemá důvod pochybovat o věrohodnosti tvrzení uvedených ve svědeckých výpovědích zasahujících policistů, neboť vykonávali ve vztahu k projednávané věci toliko plnění svým služební povinnostmi. Současně nebyly shledány žádné náznaky toho, že by si popis skutkového stavu vymysleli, resp. žalobce svévolně označili za pachatele přestupku. Totožnost žalobce byla spolehlivě zjištěna, přičemž ani on sám nepopírá, že byl řidičem vozidla. Co se týče okolností spáchání přestupku, byly svědecké výpovědi policistů konzistentní a jednoznačné, přičemž podrobně popsali průběh žalobcovy jízdy a silniční kontroly, včetně toho, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. V průběhu správního řízení se rovněž neprokázalo, že by policisté měli zájem na výsledku řízení, popř. že by žalobce pouze šikanovali, neboť by se tím vystavili možnosti kázeňského či trestního postihu. Tvrzení žalobce, že si po zastavení vozidla bezpečnostní pás odepnul, nic nemění na tom, že během jízdy prokazatelně připoután nebyl. Pokud s přestupkem na místě nesouhlasil, měl možnost uvést rozhodné skutečnosti do úředního záznamu a podepsat jej, což neučinil. Co se týče návrhu důkazního prostředku svědeckou výpovědí, prvostupňový správní orgán dále uvedl, že z úředního záznamu není patrné, že by se ve vozidle vyjma žalobce nacházela jiná osoba. Za účelovou poté označil argumentaci žalobce, že měl bezpečnostní pás zapnutý pod paží, a to kvůli zdravotnímu úrazu. Z výpovědi policistů je zřejmé, že viděli, jak žalobce nebyl za jízdy, ani po zastavení vozidla, připoután, aniž by disponoval příslušným lékařským potvrzením. Současně prvostupňový správní orgán doplnil, že tříbodový bezpečnostní pás není možné použít pod ramenem, neboť to tříbodový systém neumožňuje. S ohledem na tyto skutečnosti dospěl k závěru, že žalobce spáchal přestupek, který mu je kladen za vinu, neboť byla naplněna nejen jeho formální, ale také materiální stránka. Ta v projednávané věci spočívá v ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, přičemž účelem použití bezpečnostního pásu je především ochrana samotného řidiče. Z hlediska subjektivní stránky poté prvostupňový správní orgán dovodil zavinění ve formě nedbalosti, neboť se žalobce mohl opomenout připoutat. Co se týče uložené pokuty, byla zohledněna závažnost přestupku, jeho následky, okolnosti a způsob, kterým byl spáchán, včetně míry zavinění. Jako přitěžující okolnost bylo považováno, že žalobce má za poslední tři roky evidovány další dva přestupky a svého jednání se dopustil na frekventované pozemní komunikaci, kde je zvýšeno riziko náhlého zastavení vozidla. Polehčující okolností byla naopak skutečnost, že se žalobce dopustil přestupku z nedbalosti.

Proti prvostupňovému rozhodnutí bylo žalobcem podáno dne 2. 10. 2015 blanketní odvolání, které bylo dále na výzvu prvostupňového správního orgánu doplněno písemností ze dne 16. 10. 2015. V jeho odůvodnění žalobce namítal, že dané rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nebyl zjištěn skutkový stav v souladu se zákonem. Současně popřel, že by se dopustil přestupkového jednání, ze kterého byl uznán vinným. Prvostupňový správní orgán označil jeho argumentaci za účelovou proto, že ji neuvedl do úředního záznamu na místě a proto, že je v rozporu se svědeckými výpověďmi policistů. V první řadě žalobce uvedl, že není povinností podezřelého z přestupku jakékoliv skutečnosti na místě uvádět. Následně

doplnil, že se do úředního záznamu vyjádřit nemohl, neboť mu to nebylo umožněno. Policisté totiž měli mezi sebou pouze mluvit o tom, že „papíry vypíší na baráku“, tedy až ex post. Co se týče nesouladu tvrzení žalobce se svědeckými výpověďmi, to odmítl. Naopak označil za nevěrohodné, pokud policista P. uvedl, že dle tvrzení jeho kolegy žalobce se spácháním přestupku souhlasil, ale nechtěl jej řešit blokově. Z listin založených ve spisu totiž souhlas žalobce s přestupkem nevyplývá, přičemž je logické, že by v případě souhlasu blokovou pokutu uhradil. Prvostupňový správní orgán tak založil skutkový stav pouze na tvrzení policistů, aniž by provedl navrhovaný důkaz výsledkem svědka, přestože ti podle názoru žalobce očividně vypovídali o jiném přestupku. Žalobce v této souvislosti konstatoval, že nelze dovozovat nepřítomnost navržené svědkyně ve vozidle jen proto, že není v úředním záznamu uvedena, a to také z důvodu toho, že tato informace mohla být policisty účelově zatajena. Současně označil za nepřípustné, pokud správní orgán neprovede důkaz pouze proto, že není zachycen v úředním záznamu, neboť tím fakticky přenáší svoji pravomoc na samotné policisty. Navíc dle názoru žalobce nebylo možné označit navrhovaný důkaz za neschopný objasnit skutkový stav věci, přičemž v tomto kontextu odkázal na související judikaturu a uvedl, že odmítnutí jeho provedení nebylo řádným způsobem zdůvodněno. K tomu dodal, že předpokládá, že si jeho spolujezdkyně vše nahrávala na mobilní telefon, což ale neví jistě, protože s ní nekomunikuje. Žalobce dále považuje za nelogické a nepřezkoumatelné zdůvodnění prvostupňového správního orgánu, že třibodový systém bezpečnostního pásu neumožňuje jeho použití pod ramenem. V tomto kontextu dále formuloval otázku, zda lze řidiče stíhat za uvedený přestupek také v případě, kdy je sice připoután, ale nestandardním způsobem. Závěrem svého odvolání pak formuloval námitku podjatosti vůči pověřené úřední osobě paní D. H. Tu zdůvodňoval tím, že se k němu dostala od pana J. P. informace, že dotyčnou úřední osobu viděl v baru v podnapilém stavu, jak svému kamarádovi vypráví o nutnosti udělovat více pokut, neboť z nich má provizi ve výši 15%, přičemž z nadace „tahá“ málo peněz. Z toho důvodu žalobce navrhl výslech pana P. a vyžádal si od prvostupňového správního orgánu informace ohledně platových podmínek, kvalifikaci a době trvání pracovního poměru dané úřední osoby, resp. také informace o uložených pokutách.

K předkládací zprávě žalovanému pak prvostupňový správní orgán přiložil vyjádření úřední osoby, která s námitkou podjatosti nesouhlasila. K jednotlivým tvrzením žalobce uvedla, že v dotčeném baru nikdy nebyla, přičemž s ohledem na své zdravotní problémy alkohol vůbec nepožívá. Současně je schopna popsat průběh dne 15. 10. 2015, během kterého se měla v baru nacházet, včetně zajištění svědeckých výpovědí. Tvrzení žalobce označila za smyšlená, neboť nepobírá žádné finanční prostředky z nadace a její plat je stanoven příslušným vládním nařízením, a to bez ohledu na výši a počet uložených pokut. Závěrem doplnila, že žalobce a paní K. zná toliko z úřední činnosti. Osoba pana P. jí není vůbec známa.

VI. Průběh jednání před krajským soudem

Dne 30. 10. 2017 se konalo soudní jednání. Žalobce a jeho právní zástupce, ač řádně a včas předvolání se k jednání nedostavili. Zástupce žalovaného odkázal na písemné vyjádření ze dne 1. 4. 2017. V projednávané věci bylo postupováno standartním způsobem, protiprávnost žalobcova jednání byla prokázána provedenými důkazy, po stránce procesní nedošlo k žádnému porušení právních předpisů. Navrhl proto, aby žaloba byla zamítnuta.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Za účelem projednání věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 s.ř.s. nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v první řadě uvádí, že žalobce v žalobě sdružil větší množství námitek, které se týkají otázky nepřezkoumatelnosti napadeného a prvostupňového rozhodnutí, procesního postupu správních orgánů a nesprávného zjištění skutkového stavu věci. V rámci následujícího odůvodnění se tak bude krajský soud vypořádávat s jednotlivými námitkami tak, jak byly žalobcem uplatněny, přičemž bude zohledněna jejich vzájemná příbuznost.

Žalobce nejprve namítal, že správní orgány nesprávně vyhodnotily důkaz svědeckou výpověď policistů, kteří vůči žalobci prováděli silniční kontrolu. Konkrétně uvedl, že z jejich obsahu nevyplývá, že by se nechtěl do úředního záznamu vyjádřit, ale pouze to, že ten byl sepsán na místě. Žalovaný pak dle názoru žalobce dostatečně nezdůvodnil, proč neuvěřil jeho tvrzení o tom, že se na místě vyjádřit chtěl, ale nebylo mu to umožněno. Krajský soud nejprve vycházel z obsahu úředního záznamu a protokolů o výsledku policistů, které jsou založeny ve spisu. V úředním záznamu je v tomto ohledu uvedeno, že řidič nesouhlasil s blokovou pokutou, přičemž se odmítl podepsat. Stejným způsobem je dále zaznamenáno, že využil svého práva odepřít vysvětlení a nebyl si vědom porušení zákonem stanovené povinnosti. Policisté poté v rámci svých svědeckých výpovědí shodně sdělili, že žalobce požadoval věc projednat ve správním řízení. Oproti těmto skutečnostem je v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobcem argumentováno, že policisté jej nevyzvali k vyjádření a dokonce z jejich dialogu vyplynulo, že danou věc sepíší až později na služebně. Krajský soud v tomto ohledu konstatuje, že svědecké výpovědi policistů je třeba hodnotit v kontextu okolností daného případu. Sepis úředního záznamu je standardní úkon, z jehož členění a obsahu je zřejmé, že podezřelému z přestupku má být umožněno se k věci vyjádřit. Z výpovědi policistů přímo vyplývá, že se žalobcem byl na místě sepsán úřední záznam. Jednotlivé kolonky pro vyjádření žalobce jsou v něm proškrtnuty a je uvedeno, že využívá svého práva odepřít vysvětlení. Tyto skutečnosti musí být dle názoru krajského soudu posuzovány ve vzájemné souvislosti, a to také s ohledem na to, že policisté nebyli ve svědecké výpovědi přímo dotazováni, zda předložili žalobci úřední záznam k vyjádření, neboť je správnímu orgánu nepochybně známo, že se jedná o zcela standardní postup. Stejný dotaz ostatně nebyl na policisty směřován ani ze strany substituta zmocněnce žalobce, který byl výsledku policistů přítomen, přičemž tvrzené odepření možnosti vyjádřit se nebylo uplatněno ani v jeho vyjádření ze dne 26. 6. 2015, ale až v odvolání. Tím samozřejmě krajský soud nepochybně, že v přestupkovém řízení se neuplatňuje zásada koncentrace řízení (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115), ale pouze poukazuje na tom, že takový postup

snižuje důvěryhodnost žalobcových tvrzení, neboť mu musely být tyto skutečnosti již dříve známy. Krajský soud dále nevylučuje, že mohou nastat případy, kdy policisté v rozporu se zákonem neumožní žalobci realizaci jeho práv. Jedná se však o excesivní jednání, ke kterému musí být policisté z nějakého důvodu motivováni, neboť v opačném případě nejsou ve věci projednávání přestupků nijak osobně zainteresováni, ale jedná se toliko o výkon jejich služební povinnosti. Stejným způsobem se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud, když ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, uvedl, že: „*K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil. Nebyla proto shledána důvodnou námitka stěžovatele, že správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z "trojjediného zdroje", jímž bylo "Oznámení přestupku", úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty.*“ V projednávané věci rovněž nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že policisté jednali či vůbec měli důvod jednat ve vztahu k žalobci šikanózně, z čehož ostatně vycházely rovněž správní orgány. Z těchto důvodů nepovažuje krajský soud námitku za důvodnou.

Další námitku žalobce formuloval v souvislosti s výše uvedeným tvrzením, že správní orgány dovodily z obsahu výpovědi policistů závěry, které z nich nevyplývají. Ve vztahu k žalovanému pak poukázal na skutečnost, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je nesprávně uvedeno datum doručení oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, a to dne 8. 9. 2014. Co se týče poukazu na nesprávné hodnocení svědeckých výpovědí, v tomto ohledu krajský soud odkazuje na již uvedenou argumentaci, že by měly být hodnoceny v kontextu okolností daného případu a listin založených ve spisu, resp. úředního záznamu a oznámení přestupku. Ve vztahu k chybně uvedenému časovému údaji o doručení předvolání, krajský soud dále uvádí, že se nepochybně jedná o zjevnou nesprávnou, která je zhojitelná postupem dle ust. § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), resp. nemá za následek nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 3 Ads 14/2012 – 72). V tomto ohledu je rovněž nutno dát za pravdu žalovanému, že chybně uvedené datum očividně nezapadá do časové osy rekapitulace průběhu správního řízení tak, jak je uvedena v napadeném rozhodnutí. Není tak způsobilé vyvolat důvodné pochybnosti ohledně skutkového stavu věci či jeho právní kvalifikace. K tomu krajský soud dodává, že okamžik doručení oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání není mezi žalobcem a žalovaným předmětem sporu, přičemž se nejedná o údaj natolik zásadní, že by jeho nesprávné uvedení mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Co se týče úvah žalobce, že na základě těchto skutečností lze dovodit, že nebylo prvostupňové rozhodnutí řádně přezkoumáno, neboť bylo odůvodnění napadeného rozhodnutí doslova převzato z jiného rozhodnutí, nepovažuje je krajský soud za správné. Je logické, že správní orgány používají v obdobných případech jednotnou strukturu rozhodnutí či slovní formulace. To však automaticky nevede k tomu, že může být rozhodnutí považováno za „převzaté“ či „zkopírované“ pouze proto, že navíc vykazuje jednu zjevnou nesprávnost. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedených údajů navíc jednoznačně vyplývá, o čem a jak bylo rozhodováno. I tuto námitku tak krajský soud nepovažuje za důvodnou, neboť zrušení napadeného rozhodnutí by bylo v tomto ohledu přepjatým formalismem.

Následně žalobce namítal, že prvostupňový správní orgán v rozporu se zákonem a právem na spravedlivý proces neprovedl jím navržený důkaz svědeckou výpovědí paní L. S., nar., která byla v rozhodné době jeho spolujezdkyní a byla tak přítomna silniční kontrole, přičemž správnost tohoto postupu byla potvrzena žalovaným. V tomto kontextu žalobce správními orgány vytýkal, že výslech dané osoby byl pro řádné zjištění skutkového stavu rozhodující, neboť mohla dosvědčit, že žalobce byl za jízdy připoután, ale bezpečnostní pás mu vedl nikoliv nad, ale pod ramenem, což by zdůvodňovalo odlišnou právní kvalifikaci. Správní orgány dle jeho názoru v tomto ohledu nesprávně ze svědeckých výpovědí policistů a dokumentů, které jimi byly pořízeny, dovodily, že svědek nebyl na místě spáchání přestupku přítomen. Krajský soud v první řadě uvádí, že z úředního záznamu, oznámení přestupku a výpovědi policistů vyplývá, že řidič nebyl za jízdy, ani po zastavení vozidla připoután. Předmětem dokazování správního orgánu tedy primárně bylo, že žalobce nebyl připoután žádným způsobem, tedy ani pod ramenem. V tomto ohledu jsou výpovědi policistů konzistentní, když oba vypověděli, že viděli žalobce nepřipoutaného na vzdálenost 10 metrů a stále se k nim přibližoval. Policista G. dokonce uvedl, že mu bylo ze strany žalobce sděleno, že nemá lékařské potvrzení, přičemž se připoutat zapomněl. V tomto ohledu je tedy dle názoru krajského soudu relevantní zabývat se otázkou, zda je možné považovat výpovědi policistů a související listiny ve spisu za dostatečné ke zjištění skutkového stavu, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, popř. za dostatečný důvod pro neprovedení žalobcem navrhovaného důkazu. Co se týče přestupku nepřipoutání se bezpečnostním pásem, je krajskému soudu z úřední činnosti známo, že se obecně jedná o protiprávní jednání, které je pozorovatelné pouhým okem, resp. které je v realitě silničního provozu velmi obtížné zdokumentovat. Je tedy standardní, že je v těchto případech skutkový stav zjišťován pouze svědeckou výpovědí zasahujících policistů, a to v kontextu oznámení přestupku a úředního záznamu. Jak již bylo ostatně uvedeno, policisté vystupují při své činnosti a provádění silniční kontroly v postavení úřední osoby, která zpravidla nemá zájem na výsledku řízení. Ke zpochybnění věrohodnosti jejich svědeckých výpovědí by tak musely být dány konkrétní důvody (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). Takové důvody však správní orgány neshledaly a krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje, neboť k výsledku policistů došlo poměrně krátkou dobu po oznámení přestupku a jejich výpovědi byly konzistentní. Sám žalobce pak neuvedl žádné přesvědčivé důvody, proč by mu policisté chtěli pouze záměrně uškodit. V tomto ohledu krajský soud nepovažuje za věrohodné až v odvolání uplatněné tvrzení, že policisté se mezi sebou domlouvali, že sepiší úřední záznam ex post, tedy bez přítomnosti žalobce. O účelovosti navrhovaného důkazu svědeckou výpovědí údajně spolujezdkyně žalobce pak dle názoru krajského soudu nesvědčí pouze správními orgány zohledněná skutečnost, že není její přítomnost v oznámení přestupku a úředním záznamu (popř. svědeckých výpovědích policistů) uvedena, což je, jak krajský soud ví ze své úřední činnosti, zcela standardní postup v případě silniční kontroly a následného sepisu úředního záznamu o spáchání přestupku. Krajskému soudu je totiž z úřední činnosti známo, že navrhovaná svědkyně paní Linda Svejková v minulosti figurovala minimálně ve dvou přestupkových řízeních jako zmocněnkyně, přičemž při následném soudním přezkumu byl v daných případech právním zástupcem rovněž Mgr. Jaroslav Topol (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Brně ve věcech pod sp. zn. 22 A 18/2016 a sp. zn. 33 A 81/2016, rovněž přístupné na www.nssoud.cz). Krajskému soudu se jeví jako velmi nepravděpodobné, že by mohla nastat tak nahodilá situace, aby paní S. pravidelně vykonávala zastoupení v přestupkovém řízení ohledně dopravních přestupků a najednou se sama ocitla v pozici navrhované svědkyně, o jejíž přítomnosti na místě spáchání přestupku nejsou ve spisu žádné údaje, přičemž právním

zástupcem je před soudem stejný advokát jako v uvedených a již krajským soudem posuzovaných věcech.

V této souvislosti uplatnil žalobce další námitku, která zpochybňovala závěr správních orgánů o tom, že ke spáchání přestupku by došlo rovněž v případě, kdyby byl bezpečnostní pás veden pod ramenem, neboť nelze takový způsob považovat za připoutání se bezpečnostním pásem ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. V tomto kontextu ostatně sám žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že by bylo i přes jeho účelovost provedení důkazu svědeckou výpovědí údajné spolujezdkyně nadbytečné, neboť měla dosvědčit pouze to, že řidič byl připoután nestandardní způsobem, což nevylučuje odpovědnost za spáchaný přestupek. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasil, neboť se měl svým jednáním dopustit porušení jiné právní povinnosti, než je nepřipoutání se bezpečnostním pásem. Krajský soud primárně vycházel z dotčeného ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který zní: „*Řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v § 4 a 5 dále povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu.*“ Dále je v ust. § 6 odst. 2 písm. b) stanoveno, že této povinnosti je řidič zproštěn v případě zdravotních problémů, které však musí být dle odst. 6 téhož ustanovení zákona doloženy lékařským potvrzením. Zákon o silničním provozu tedy skutečně neposkytuje definici „připoutání se bezpečnostním pásem“, což znamená, že je třeba uplatnit jednotlivé výkladové metody. Žalobce v tomto kontextu v podstatě vychází zejména z jazykového výkladu, když dovozuje, že je rozhodující, že byl připoután, byť nestandardním způsobem. Krajský soud sice na rozdíl od prvostupňového správního orgánu netvrdí, že by použití bezpečnostního pásu pod ramenem nebylo prakticky možné, ale pochybuje v tomto případě o naplnění účelu zákonem stanovené povinnosti. Je si totiž nutné uvědomit, že při interpretaci právní normy není možné vycházet toliko z jejího doslovného znění, ale je naopak třeba za současného použití dalších výkladových metod usilovat o zachování účelu, který je normou sledován (k tomu srov. publikaci KÜHN, Z. Aplikace práva ve složitých případech. Praha: Karolium, 2002, s. 49). Lze logicky dovodit, že účelem stanovené povinnosti připoutat se za jízdy bezpečnostním pásem je zvýšení bezpečnosti řidiče, a to zejména v případě dopravní nehody či jiné kolize v rámci silničního provozu. To ostatně vyplývá rovněž z ust. § 2 písm. ii) zákona o silničním provozu: „*zádržný bezpečnostní systém je zařízení schválené podle zvláštního právního předpisu²⁾ a určené k zajištění bezpečnosti přepravovaných osob; zádržným bezpečnostním systémem je bezpečnostní pás nebo dětský zádržný systém*“ Bezpečnostní pásy jsou tedy ve vozidle nepochybně konstruovány takovým způsobem, aby jejich použití přinejmenším snižovalo škodlivé následky při vzniku dopravní nehody. Krajský soud zajisté souhlasí s názorem žalobce, že nesprávné použití bezpečnostního pásu má větší zádržné účinky než jeho nepoužití. To však automaticky neznamená, že tímto způsobem dochází k žádoucímu zajištění zvýšené bezpečnosti řidiče vozidla. Pokud totiž dojde k většímu nárazu a vlivem setrvačnosti k prudkému pohybu řidiče, může nesprávné užití zádržného systému paradoxně představovat zvýšené bezpečnostní riziko. Typickým příkladem bude dle názoru krajského soudu právě situace, kdy je pás veden přes nepevněné části lidského těla. Tento závěr lze poté dovodit také za pomoci systematického výkladu, když zákonodárce v případě zdravotních komplikací řidiče zcela zprošťuje povinnosti použít bezpečnostní pás, aniž by normoval jiné a zdravotnímu stavu řidiče odpovídající způsoby jeho použití. Z těchto důvodů se krajský soud domnívá, že použití bezpečnostního pásu pod ramenem nelze považovat za dodržení zákonem stanovené povinnosti dle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgány tedy dostatečně zdůvodnily, proč nebyl navržený důkaz svědeckou výpovědí

proveden a proč jednání žalobce kvalifikovaly jako naplnění skutkové podstaty výše uvedeného přestupku.

Ve vztahu k uložené pokutě ve výši 2.000 Kč poté žalobce namítal, že nebyla dostatečně zdůvodněna, resp. že neodpovídá okolnostem případu. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že při ukládání sankce byla zohledněna závažnost přestupku, způsob a okolnosti jeho spáchání, následky a míra zavinění. Dále upřesnil, že jako polehčující okolnost vzal v potaz skutečnost, že se žalobce přestupku dopustil z nedbalosti. Naopak mu přitížily předchozí záznamy v evidenční kartě řidiče, včetně místa a doby spáchání přestupku. Z toho důvodu byla uložena pokuta v polovině zákonem stanovené sazby. S úvahami prvostupňového správního orgánu se poté žalovaný ztotožnil. Krajský soud ve vztahu k námitce žalobce uvádí, že nelze dle jeho názoru zdůvodnění uložené sankce hodnotit pouze samostatně, a to bez vazby na celé odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ve kterém je rovněž popsáno za jakých okolností došlo ke spáchání uvedeného přestupku a jak byla hodnocena míra zavinění. Správní orgány rovněž vycházejí při vydání a zdůvodnění rozhodnutí ze skutečností, které vyplývají z obsahu listin založených ve spisu, přičemž není účelem odůvodnění rozhodnutí jej podrobně rekapitulovat. Prvostupňový správní orgán výslovně uvedl, že jako přitěžující okolnost bral v potaz zvýšenou hustotu provozu, která je na dané pozemní komunikaci v čase spáchání přestupku obvyklá. Krajský soud nepovažuje takové zdůvodnění za problematické, neboť je prvostupňovému správnímu orgánu jistě z úřední činnosti známo, které pozemní komunikace jsou v ranních hodinách z hlediska intenzity provozu více zatíženy. Není tedy dle jeho názoru chybné, pokud je k tíži žalobce zohledněno, že se dopustil přestupku v místě, kde je za daných okolností zvýšeno riziko dopravní nehody a s tím související ohrožení bezpečnosti řidiče, který není za jízdy připoután. Dalším uvedeným důvodem pro navýšení uložené sankce bylo, že žalobce má v evidenční kartě řidiče za poslední tři roky dva záznamy o přestupku. Žalobce namítal, že recidiva byla v tomto ohledu zdůvodněna až ve vyjádření k žalobě. K tomu doplnil, že na základě analogie trestního práva je nutné považovat dříve uložené sankce za zahlazené, neboť od spáchání předchozích přestupků uplynula doba jednoho roku. Krajský soud k tomu uvádí, že již v prvostupňovém rozhodnutí je ve vztahu k výměře pokuty odkazováno na přestupkovou minulost pachatele, nikoliv až ve vyjádření k žalobě, kde jsou tyto úvahy pouze konkretizovány. Co se týče institutu zahlazení odsouzení, žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, www.nssoud.cz. V dané věci se však jednalo o zohlednění záznamů o přestupcích, které byly spáchány v letech 1994 a 1997, tedy před mnoha lety před spácháním projednávaného přestupku. Nejvyšší správní soud nejudikoval nic ve smyslu, že by se měly automaticky zahlazovat přestupky, u kterých byla uložena pokuta, ve lhůtě jednoho roku. Pouze konstatoval, že správní orgán nemůže bez dalšího odkázat na to, že daný institut zahlazení odsouzení přestupková legislativa výslovně neumožňuje, čímž vylučuje jeho použití. Krajský soud se domnívá, že nelze navzájem zcela směřovat pokutu uloženou ve správním řízení a peněžitý trest za úmyslný trestný čin. Důvodem je skutečnost, že tyto sankce jsou součástí úplně jiného systému trestání ze strany orgánů veřejné moci. Správní orgán tak dle názoru krajského soudu nepochybil, pokud zohlednil při výměře sankce toliko přestupky spáchané za poslední tři roky, neboť jsou nepochybně součástí úvah správního orgánu o osobě pachatele a možnosti jeho nápravy.

Poslední námitka žalobce směřovala proti postupu žalovaného, když rozhodl o jeho námitce podjatosti úřední osoby pouze v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí, nikoliv zákonem předvídaným způsobem. Tím měl žalobce zkrátit na jeho právu podat proti zákonem

předvídanému procesnímu rozhodnutí o námitce podjatosti odvolání. Dále je v žalobě uvedeno, že na základě poskytnutých údajů od prvostupňového správního orgánu nelze vyloučit, že finanční odměňování dotčené úřední osoby závisí také na počtu uložených pokut. Krajský soud konstatuje, že v případě námitky podjatosti má být obecně postupováno dle ust. 14 odst. 2 správního řádu, který stanovuje, že: „*Účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").*“ V projednávané věci však byla námitka podjatosti uplatněna až po vydání a nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí, čímž došlo k ukončení řízení v prvním stupni. Krajský soud dává v tomto ohledu za pravdu žalovanému, neboť on sám není představený úřední osoby či osoba v obdobném postavení ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona. Danou námitkou se tak může zabývat pouze v rámci podaného odvolání, ve kterém byla uplatněna. Pokud žalobce odkazuje v replice na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 7 A 192/2000-76, pak krajský soud připomíná, že byl vydán ještě za účinnosti zákona č. 76/1967, o správním řízení, ve znění do 31. 12. 2005 (dále jen „zákon o správním řízení“). Ten v ust. § 12 odst. 1 stanovoval, že: „*O tom, zda je pracovník správního orgánu z řízení vyloučen, rozhoduje orgán, jemuž byly důvody vyloučení oznámeny (§ 11 odst. 1); jestliže bylo rozhodnuto, že pracovník správního orgánu je vyloučen, učiní tento orgán opatření k zajištění řádného provedení dalšího řízení.*“ V současně platném a účinném správním řádu však obdobné ustanovení nenalezneme. Žalovaný se tak zabýval námitkou podjatosti jediným způsobem, který mu zákon umožňuje, a to jako odvolací námitkou. Při jejím posouzení dospěl k názoru, že není důvodná, a to s odkazem na vyjádření dotčené úřední osoby a právní regulaci systému odměňování zaměstnanců ve veřejných službách a správě. Krajský soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Co se týče v žalobě citovaného vyjádření personálního oddělení prvostupňového správního orgánu ohledně způsobu odměňování dotčené úřední osoby, to není ve správním spisu založeno. Na základě žalobcem uvedené citace však krajský soud neshledal ničeho, co by nasvědčovalo zohledňování počtu ukládaných pokut při odměňování zaměstnanců. Z toho, že nadřízený úřední osoby zohledňuje ve vztahu k mimořádným odměnám dlouhodobou kvalitu, spolehlivost, bezchybnost plnění pracovních úkolů, dlouhodobou vyšší než standardní pracovní výkonnost apod., nelze dovodit jednoduché pravidlo „čím více pokut, tím lépe“. Naopak je od úřední osoby vyžadována kvalifikovaná práce, která bude ve vztahu k rozhodování o přestupku odpovídat právním předpisům a stanovenému procesnímu postupu. Krajskému soudu se jeví jako neodpovídající příslušné právní úpravě a zájmům prvostupňového správního orgánu, pokud by byla mimořádně odměňována úřední osoba za vydávání rozhodnutí (ukládání pokut), která jsou následně pro své vady rušena odvolacím orgánem či v rámci přezkumu ve správním soudnictví. Danou námitku tak krajský soud považuje za pouhou spekulaci žalobce, která nemá oporu nejen v právní úpravě, ale také v uvedeném systému mimořádného odměňování.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední

činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 30. října 2017

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.